

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΕΣ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΕΛΟΣ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος Β', ἡ προηγου-
μενες ὑπηρεσίες σας με κάνουν νά ὑπολο-
γίζω καί σέ μελλοντικές. Οἱ πόλεμοι ποῦ
τόσα ἔχουν πάθει, μπορούν ὅμως νά ξανα-
χρῶσιν καί δέν θέλω ἐγώ νά στερηθῆ ποτέ
ἡ Γαλλία ἕνα τέτοιον ἥρωα.

Ὁ Γαβριήλ ἀκούγει μέ κάποια μελαγχολ-
ική ἐκτίληξι τὰ καλά αὐτά λόγια τῆς ἐν-
θαροφάνειας καί τῆς ἐλπίδος. Κύτταξε δια-
δοχικά τὰ ἱερῆά πρόσωπα τοῦ τοῦ μιλοῦ-
σαν καί φαινόταν βυθισμένος σέ βαθεῖς
σκέψεις.

—Ἐ λοιπόν, νά! εἶπε τέλος. Αὐτή ἡ
ἀπροσδόκητη καλοσύνη τοῦ μοῦ δείχνετε
σεῖς ὅλοι, οἱ ὅποιοι θά ἔχετε νά μέ μισεῖτε
ἴσως, αὐτή ἡ καλοσύνη ἀλλάζει τήν ψυχή
μου καί τὰ πεποιμένα μου. Εἶνε δική σας,
Μεγαλειότητα, Μεγαλειότητα καί Ὑψηλότα-
τε, αὐτή ἡ ζωή, τῆς ὁποῖα μοῦ κάνετε δώ-
ρο. Δέν εἶμαι γεννημένος κακός. Αὐτή ἡ
ἀγαθοφρογία μέ συγκαλεῖ ὡς τὰ πρῶτα τῆς
ψυχῆς μου. Ἦμῶν κατωμένος γιά τ' ἀπρο-
σύννοια, γιά τὰ θυσισμοῦ, γιά νά χρησι-
μεῖω ὡς ὄργανο στίς φασαφές ἰδέες καί στούς
μεγάλους ἀνθρώπους. Ὅργανο κάποτε εἰσάγει, κάποτε μορφαῖο. Μά
ἄς μή μιλάμε περὶ γιά τὸ παρελθόν, ἀφοῦ μοῦ λέτε ὅτι ἵπταται καί
γιά μένα μέλλον. Αὐτὸ τὸ μέλλον ὁπόσο εἶνε δικό μου. Ἀντίκει σέ
σας, στούς θαυμασμούς μου καί στίς πεποιθήσεις μου. Τὰ πρόσωπα
καί τὰ πράγματα, στὰ ὅποια πιστεύω, ἄς μέ κάνουν ὅ,τι τοῖς ἀρέσει.
Τὸ σπαθί μου, τὸ αἷμα μου, ὁ θάνατός μου εἶνε δικὰ τους. Δίνω χω-
ρὶς ἐπαμύλας τὸ χεῖρ μου στή μεγαλοφρογία σας, ἱερηότατε δούξ,
καί τήν ψυχὴ μου στή θρησκεία.

Δέν εἶπε ὅμως σέ ποιά θρησκεία. Μά αὐτοὶ τοῦ τὸν ἀναγιναν ἡ-
σαν πολὺ τυφλοὶ καθόλου καί δέν σκέφθηκαν καθόλου τὸν καθε-
νωμό.

Ἡ ἠρωική ἀνταπόκρισι τοῦ νεαροῦ κόμητος τοῦς κατασπινάρισε
ὄλους. Ἡ Μαρία Στουάαρτ εἶχε τὰ μά-
τια τῆς πλημμυρισμένα δάκρυα κα' ὁ βα-
σιλεὺς συνέλαχε τὸν καρπὸ τοῦ, γιατί
εἶχε δεχθῆ σπαθρός κα' εἶχε σώσει αὐ-
τὴ τὴν ἀφοσιωμένη καρδιά. Ὅσο γιά τὸ
δούκα ντὲ Γκιζ, ἐκείνος ἤξερε καλύτερα
ἀπὸ καθένα ὡς ποῦ ἔγιναν τὸ πάθος τῆς
θυσίας τοῦ Γαβριήλ.

—Ναί, φίλε μου, τοῦ εἶπε, θά σὰς
χρειασῶ. Θά ζητήσω κάποια μέρα, ἐν
δουματι τῆς Γαλλίας καί τοῦ βασιλέως,
αὐτὸ τὸ γενναῖο σπαθί ποῦ μοῦ ἱσώσε-
θήκατε.

—Θά εἶνε ἔτοιμο, ἱερηότατε, ἀφοῦ,
σήμερον, πάντοτε!

—Κρατήστε το γιά λίγο καιρό στή
θήρη του, εἶπε ὁ δούξ ντὲ Γκιζ. Ὅπως
σὰς εἶπε ὁ βασιλεὺς, ἔχομε τώρα εἰρη-
νῆ. Ἀνταποκρίθη λοιπόν, Γαβριήλ, καί
ἀίρησε ἔτσι νά λησμονηθῆ καί νά σβῆσι
ὁ πένθος θάρους ποῦ δημιουργήθηκε
τίς τελευταῖες ἡμέρες γύρω ἀπ' τ' ὀνο-
μά σας. Κανεὶς βέβαια ἀπ' αὐτοῦς ποῦ
ἔχουν τίτλο καί καρδιά εὐγενούς, δέν
σκέφθηκε νά σὰς κατηγορήσῃ γιά τὴ δι-
στυχία σας. Μά ἡ πραγματικὴ σας δόξα
ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ σκληρὴ σας φήμη σβῆσει
λίγο. Ἀργότερον, σ' ἕνα ἢ δύο χρόνια,
θά ζητήσω πάλι γιά σὰς ἀπ' τὸν βασι-
λέα τὴ θέσι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σωματο-
φυλάκων του, τῆς ὁποίας ποτέ δέν πά-
ψατε νά εἰσθε ἀξίως.

—Α! εἶπε ὁ Γαβριήλ, δέν ζητῶ τι-
μές, μά τὴν εὐκαιρία νά φανῶ χρήσιμος
στὸν βασιλέα, εὐκαιρία νά πολεμήσω καί
νά πεθάνω γ' αὐτόν.

—Μὴ μιλάτε ἔτσι, Γαβριήλ, τοῦ ἀ-
πάντησε ὁ δούξ. Πέστε μου μόνο πὺς
ὅταν ὁ βασιλεὺς σὰς προσκαλέσῃ ἐναντί-
ον τῶν ἐχθρῶν του, θά πρέξετε ἀμέσως
σὴν πρόσκλησί του.

—Ὅπου κα' ἂν βρισκομαι, ὅπου κα'
ἂν πρέξαι νά πάω, θά πρέξω ἀμέσως, ἐ-

ξοχότατε.
—Ὡρα! εἶτε ὁ δούξ ντὲ Γκιζ. Δέν σὰς ζητῶ τίποτε ἄλλο.

—Κι' ἐγώ, εἶτε ὁ Φραγκίσκος Β', σὰς εὐχαριστῶ γ' αὐτὴ
τὴν ὑπόσχεσι καί θά φροντίσω, ὥστε νά μὴ μετανοήσετε, ὅταν θά
τὴν πραγματοποιήσετε.

—Κι' ἐγώ, πρόσθεσε ἡ Μαρία Στουάαρτ, σὰς βεβαιῶνω ὅτι ἡ ἐμ-
πιστοσύνη μας θ' ἀνταποκριθῆ πάντοτε σὴν ἀφοσίωσί σας κα' διὰ
θά εἶστε γιά μὰς ἕνας ἀπ' τοὺς φίλους ἐκείνους, στοὺς ὁποίους δέν
κρύβουν τίποτε καί στοὺς ὁποίους ἐπίσης δέν ἀρνούνται τίποτε.

Ὁ νεαρός κόμης, περισσότερο συγκατακίς ἀπ' ὅτι ἔδειχνε,
ὑποκλίθηκε καί φίλησε μέ σεβασμὸ τὸ χεῖρ τοῦ τοῦ ἔδωσε ἡ βα-
σιλισσα.

Ἐποκλήθηκε κατόπιν μπρός στοῦ Φραγκίσκο Β', ἔσφιξε τὸ χεῖρ
τοῦ δούκα ντὲ Γκιζ, καί ἀποσύρθηκε, κατακτιμένος περὶ ἀπ' τὸ γινὸ
ἐκείνου, τὸν ὁποῖο εἶχε ὀρασθῆ νά καταδιώξῃ μέχρι τῶν ἀπογόνων
του.

Ὁ Γαβριήλ, γυρίζοντας στοῦ μέγαρό του, βρῆκε τὸ ναύαρχο ντὲ
Κολιάν, ὁ ὁποῖος τὸν περιέμενε.

Ἡ Ἀλοῦζα εἶχε πληροσοφίαν τὸν ναύαρχο, ποῦ εἶχε πάει νά
ἐπισκεφθῆ τὸν στυλωμένο του τοῦ Σαιν Κεντέν, ὅτι εἶχαν ζητήσει
τὸν κήρυξ τῆς στοῦ Λούβρο. Τοῦ ἀνεκρίνωσε τοὺς φόβους τῆς καί τίς
ἀνησυχίες τῆς καί ὁ Κολιάν θέλησε νά μείνῃ γιά νά ἰδῆ τὸ ἀπόγευ
ὁ φίλος του.

Ὁ ναύαρχος δέχτηκε τὸν κόμητα μ' ἐγκαρδιότητα καί τὸν ρώ-
τησε τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ Γαβριήλ, χωρὶς νά μὴ σέ καμιά λεπτομέρεια, τοῦ εἶπε μόνο
ὅτι, ἀφοῦ ἔδωσε μὴ ἀπὴρ ἐξήγησι, σχετικῶς μέ τὸν θάνατο τοῦ
Ἐρσίκου Β', τὸν ἀίρησαν νά φήγῃ, χωρὶς νά τὸν θέσω καθόλου.

—Δέν μποροῦσε νά γίνῃ διαφορετικῶ, ἀπάντησε ὁ ναύαρχος, γιατί
ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς Γαλλίας θά διαμαρτυροῦταν γὰ τὴν ὑποψία
ποῦ θά βάρανε ἕναν ἀπ' τοὺς πῶ ἀξίους ἀντιπροσώπους τῆς.

—Ἄς ἀρήσουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶπε ὁ Γαβριήλ μέ θλίψη. Εἶ-
μα εὐτυχῆς ποῦ σὰς βλῆτοι, κήρυξ ναύαρχε. Ξερετε περὶ, ὅτι ἡ καρ-
διά μου ἀντίκει ὀλόκληρη στήν καινούργια θρησκεία. Εἶμαι κα' ἐγώ
ἕνας ἀπ' τοὺς δικούς σας.

—Νά μὴ καλὴ εὐχρῆσις ποῦ ἔρχεται στήν ὥρα τῆς! φώναξε ὁ
ναύαρχος.

—Μοῦ γίνονται ὅστόσο, ἐξακολούθησε
ὁ Γαβριήλ, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς
καινούργιας θρησκείας, θά ἦταν ἴσως κα-
λὸ νά μείνῃ κρηφὴ ἡ προσομιλίαις μου.

Καθὼς μοῦ εἶπε ποῦ ὄλιγο καί ὁ δούξ
ντὲ Γκιζ, πρέπει ν' ἀποφύγω γιά ἕνα διά-
στημα κάθε θάρους γύρω ἀπ' τ' ὀνομά
μου.

—Ἐμεῖς, παρατήρησε ὁ ναύαρχος, θά
εἴμαστε πάντοτε περιγινανὸν νά σὰς παρον-
σάσουμε δημοσίᾳ μεταξὺ τῶν δικῶν μας.
Ἀφοῦ ὅμως δέν τὸ θέλετε ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος αὐτοῦ, ἐπιτρέψατέ μου τοὺς ἀνάστον ν'
ἀναγγεῖλαι στοὺς ἀρχηγούς τῶν διαμαρ-
τυρομένων τῆ μεγάλην αὐτὴν κατάσταση ποῦ
ἔκανον ἡ ἰδέες σας στὸ πρόσκαιρό σας.

—Τὸ δέχομαι αὐτὸ μ' ὀλη μου τὴν
καρδιά. Κύριε ναύαρχε, μπορείτε νά ὑπο-
λογίσετε σέ μένα. Ἐγὼ μόνο μερικὲς ἐ-
παμύλας, τίς ὁποῖες θά σὰς πῶ ἀμέ-
σως. Ὁ Φραγκίσκος Β', ἡ Μαρία Στου-
αρτ καί ὁ δούξ ντὲ Γκιζ φέρθησαν σέ μέ-
να μέ μεγαλοφρογία καί καλοσύνη. Δέν θά
προδώσω λοιπόν ποτέ τὴν ἐμπιστοσύνη
τοῦς.

XIX

ΔΥΟ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

Μετὰ τὸ μοιραῖο κονταροκτύπημα τῆς
10ης Ἰουλίου, ὁ Γαβριήλ ζοῖσε μὴ ζωῆ
γαλήνια ἀποτραβηγμένη καί θλιθερῆ. Ἀδ-
τός, ὁ ἀνθρώπος τῆς δράσεως καί τῆς κί-
νησεως, εὐχαριστῶταν τώρα στή μοναξιά
καί στή λήθη. Ποτέ δέν παρουσιαζόταν
σὴν Ἀδελή, δέν ἔβλεπε κανένα φίλο του
καί σπανίως ἔβγαυε ἀπὸ τὸ μέγαρό του,
ἀφοῦ ἄφανε νά περνοῖν ἡ πένθιμες ὥρες
τοῦ ἀνάμεσα ἀπ' τὴν παραμίνα του Ἀ-
λοῦζα καί τὸν ἀκόλουθο Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος
εἶχε ξαναγυρίσει κοντὰ τὸν ἀπὸ τότε ποῦ
ἡ Ἄρτεμις ντὲ Κώστρο κατέφυγε ὀριστικά

—Ναί, φίλε μου, εἶπε ὁ Γκιζ, θά σὰς χρειασῶ!...

στό μοναστήρι των Βενεδικτινών του Σαιν Κεντίν.

Ο Γαβριήλ, νέος άδικια στα χρόνια, είχε γράψει απ' τους λόγους. Ομοίωσαν πάντοτε και δεν έλιπε πια τίποτε.

Πόσες φορές, κατά τη διάρκεια των φιλοφρονών αυτών μηνών, που ήταν από μακριά από χρόνια, ο Γαβριήλ δεν λησπών γιατί δεν είχε πεινάσει!

Κι' έννοιουθε άόραστα, ότι η ζωή του δεν είχε τελειώσει ακόμα, ότι υπήρχε και γι' αυτόν μέλλον κι' ότι η ώρα των άφρονων και σοφών της νίκης, θα ξαναρχόταν, άργά ή γρήγορα.

Διά πιθανότητες υπήρχαν να συμβή αυτό — ά πόλεμος ή η θρησκευτική καταδίκη.

Αν η Γαλλία ηριεπόταν σ' ένα κωμωχικό πόλεμο, ο Γαβριήλ έλεγε ότι η νεανική του όραση θα ξαναγεννηόταν άμέσως κι' ότι θα ήταν γλυκό να πεθάνη, όπως είχε ζήσει—κατακλιώντας...

Έτσι θα πήρουνε και το άδικαιο χρέος του προς τον δούκα υπό Γκιζ και τον νεαρό βασιλέα.

Ο Γαβριήλ σκεπτόταν άόρατα, ότι θα ήταν άφραο να θυσιάση τη ζωή του για τις κωμωχικές θρησκευτικές ιδέες, από τις άποιες είχε φοσηθεί η ψυχή του τον τελευταίο καιρό. Η ύπόθεση της θρησκευτικής μεταρρυθμίσεως — μία ύπόθεση, κατά τη γνώμη του, δικαιοσύνης κι' έλευθερίας — ήταν χωρίς άλλο μία ήτλη ή άγία ύπόθεση.

Ο νεαρός κόμης διάβαζε άχόρταγα τα βιβλία των μεταρρυθμιστών, που άφρονόσαν εκείνη την εποχή. Ένθουσιαζόταν με τα ήτλη άξιόματα που άτεκάλιζαν τα ύπεροχα λόγια του Λουθηρου, του Μελάγχθονος, του Καλβίνου, του Θεοδώρου ντε Μπές και τώρων άλλων. Τα βιβλία όλων αυτών των έλευθερών διανοητών τον είχαν γοητεύσει, τον είχαν πείσει, τον είχαν παρασύρει. Θά ήταν εύκολη και πρήφανος να ύπογράψη με το άδικο του την προσχώρησή στην κωμωχία πύση.

Η μεγάλη αυτή καρδιά, βλέπετε, ήθελε πάντοτε ν' άφοσιώνεται σε μία ιδέα και να θυσιάζεται γι' αυτήν.

Άλλοτε, είχε αφοκινδύνει ένα κορμάκι, για να σώση η ή να έλευθερή τον πατέρα του και την πολυγαμημένη του Άρτεμη (ά άνοσησίσις αιδίονα ματαμένες σ' αυτή την πληρωμένη ψυχή!). Τότε, που δεν μπορούσε πια να κινή άποτε γι' αυτούς, θα γινόταν ύπερασπιστής των μεγάλων ιδεών.

Η πατρίδα του θά έλευγε τη θέση 'Ο Μιχαήλ Όσιταλ, ά πρωθυπουργός του 'Ερρίκου Γ'.

Στις 6 Μαρτίου, ένα βροχερό πρωινό, ο Γαβριήλ, καθισμένος κοντά στο τζάκι, συλλογίζονταν αυτά τα πράγματα, που άποκλειόσαν πια τη μύση του σέφη, όταν ά Άνδοξος εισήγαγε έναν άγγελιοφόρο, καταστολισμένο και καταλαστωμένο.

Ο άγγελιοφόρος αυτός έφτανε με μεγάλη συνοδεία από το 'Αμπουάζ, όπου έμνε τώρα η βασιλική οικογένεια, κοιμιστής διαφόρων έπιστολών του δούκα ντε Γκιζ.

Μία από τις έπιστολές αυτές άπευθυνόταν προς τον Γαβριήλ κι' έγραφε τα έξης :

«Καλέ μου και αγαπητέ μου σύντροφε, Σας γράφω αυτή την έπιστολή βιαστικά, χωρίς να έχω τον καιρό να έξηγηθώ περισσότερο. Ελπίζω στον βασιλέα και σε μένα, ότι μάς είσαστε άφοσιωμένος και πώς ύαν σάς χρειαστούμε, δεν έχουμε παρά να σάς καλέσουμε. Σήμερα λοιπόν σάς καλούμε.

Φύγετε άμέσως για το 'Αμπουάζ, όπου ό βασιλέας και η βασιλισσα έχουν έγκατασταθεί για μερικές βδομάδες. Θά σάς πω, μόλις φτάσετε, με ποιά τρόπο θα μπορούσατε να τους ύπηρετήσετε.

Έννοείται, ότι δικούς έχετε πάντοτε το δικαίωμα να άρδεσσετε η όχι. 'Ο ζήλος σας μου εινε πάντοτε πολύτιμος, για να μην θέλω να τον καταχρασθώ.

'Ελάτε λοιπόν βιαστικά και θα είσθε πάντοτε καλόδεχτος.

Με μεγάλη σπορηγ, 'Αμπουάζ, 4 Φεβρουαρίου 1560

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΔΑΡΡΑΙΝΗΣ, ΔΟΥΣ ΝΤΕ ΓΚΙΖ.

Υ. Γ. Σας έσωκίλειο ένα φύλλο έλευθερίας κωμωχίας, για

την περίπτωση που θα σάς ενοχήσουν στο δρόμο σας τα βασιλικά στρατεύματα.

Ο άγγελιοφόρος του δούκα ντε Γκιζ είχε κολάσ φύγει για να μοιράση και τις άλλες έπιστολές, όταν ο Γαβριήλ τελείωσε το διάβασμα της έπιστολής αυτής.

Ο όκιμητικό νέος σρωθήκη άμείων και χωρίς να διατύπη κωθόλου, είτε στην παραμύνα του :

—Καλή μου παραμύνα, πές, σε παρακαλώ, του Άνδρέα να οθή έδώ και διάταξη να μου σελώσουν το άλογο και να μου έτοιμάσουν την παξειδιωτική μου βαλίτσα.

—Φεύγετε καλά, έξοχότατε ; σήπτε η άγαθή γυναίκα. —Ναι, παραμύνα. Φεύγω σε δυό ώρες για το 'Αμπουάζ.

Κωρίς ν' άπαντήση, η Άλουθα βγίτρε θύερα έξω, για να έυτελέση τις διαταγές του νεαρού της κωρού.

Μά ενώ γινόντουσαν η προετοιμασίες, έφτασε ένας άλλος άγγελιοφόρος, ζητώντας να μίληση ιδιωτικώς στον κόμητα ντε Μονγκωμερού.

Αυτός δεν είχε καθόλου άκοιλότητα. Είχε μπει σιωπηλά κι' άδόρυθα κι' έδωσε στο Γαβριήλ, χωρίς να τη λέξη, μία έπιστολή, η όποια έγραφε τα έξης :

«Φίλε και άδελφέ, Δέν θα ήθελα να φύγω απ' το Παρίσι, χωρίς να σάς ιδώ. Μα δεν έχω καιρό, γιατί τα γεγονότα έπικουιν. Πρέπει λοιπόν να φύγω, χωρίς να σφίξω το χέρι σας, χωρίς να σάς πω τα σχέδιά μου και τις έλπίδες μου.

Μά ξέρουμε, ότι είσθε μαζί μας και έξω τί άνθρωπος είσθε. Με άνθρώπους σαν και σάς, δεν χρειάζονται προετοιμασίες, συγκεντρώνεται και φίλοι. Μία λέξη φθάνει.

'Ιδου αυτή η λέξις : "Έχουμε την άναρχη σας. 'Ελάτε!.

Νά βρισκοσθε στις 10 με 12 Μαρτίου στο Νουαζάι, κοντά στο 'Αμπουάζ. Θά βρήςτε εκεί τον γενναίο κι' εύγενικό μας φίλο ντε Καστελιού. Θά σάς πη περιτίνος πρόκειται, πράγμα που δεν μπορώ να σάς το έμπιστευθώ στο χαρτί.

Έννοείται, ότι μ' αυτό δεν άναλαμάνετε καμμία ύποχρέωση. 'Ελάτε πάντως στο Νουαζάι.

ΚΟΙΝΙΝΥ

Υ. Γ. Άν κανένα από τα στρατεύματα μας σάς συναντήση στο δρόμο, το σύνθημα εινε : 'Γενεύη-Δόξα του Θεού!.

—Σε μία ώρα φεύγω, είτε ό κόμης ντε Μονγκωμερού στο σιωπηλό άγγελιοφόρο, ό όποιος ύποκλήθηκε και βγίτρε έξω.

—Τι σημαίνουν δι' αυτά ; άναρωτήθηκε ο Γαβριήλ, όταν έμνεμένος. Τί σημαίνουν αυτές η δυό προσκλήσεις, που προέρχονται από δυό τόσο αντίθετα μέρη και που μου δίνουν φαίνεται στον ίδιο σχεδόν τόπο... 'Αδύατορο !... Η ύποχρέωση μου τόσο στην πανόσχυρο δούκα, όσο και στους μεταρρυθμιστές, εινε ώρισμένες. Το καθήκον μου εινε να φύγω εν πρώτους !... Έπειτα ως γίνει δτι γίνει !....

Σε μία ώρα, ό Γαβριήλ ξεκαπόσε, συνοδευόμενος μόνο από τον Άνδοξά.

Μά δεν έπρόβλεπε καθόλου το άλλόκοτο και τρομερό δίλημμα, από όποιο θα τον έβρυχνε η τιμωρία του.

XX

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Στον βασιλικό πύργου του 'Αμπουάζ, στα διαμερίσματα του δούκα ντε Γκιζ, ό Σημαδεμένος κοιβότανε μ' έναν άνδρα ήτλη άναπητήματος, νευρωκό και εφοστω, με παρουσταστικό περιήρουν και ταλαιπό κι' ό όποιος φορούσε στήλη λογιμού των άρκεμπουζιέρων.

—Ο στρατάρχης ντε Μπρισκόα, έλεγε, ό δούξ μ' έβεβαίωσε, λοχαγέ Ρισελιέ, ότι μπορώ να έχω άπώλητη έμπιστοσύνη σε σάς.

—Ο κ. στρατάρχης εινε πολύ κίλιός, άπάντησε ό Ρισελιέ.

—Μου φαίνεται πως έχετε φιλοδοξίες, κίρισε, έξωκωλοήθησε ό Σημαδεμένος.

—'Υψηλότατε, άπάντησε ό Ρισελιέ, έχω τουλάχιστον τη φιλοδοξία να μη μείνω λοχαγός των άρκεμπουζιέρων σ' όλη μου τη ζωή...

—'Ωραία ! είτε ίκανοποιημένος ό δούξ. Μπορείτε λοιπόν να μās προσφέρετε έδώ μερικές ύπηρεσίες, για τις όποιες άσφαλώς δεν θα μετανόησθε.

—Είμαι κίανός να κίνω τα πάντα, ύψηλότατε, για να σάς είχα φιστήσω... —'Εν πρώτους, είτε ό Σημαδεμένος, σάς έμπιστεύομαι τη φίλαξη της κυριότερας πύλης του πύργου.

—Και ύποσχομαι να τη φυλάξω περιήρην, ύψηλότατε, άπάντησε ό λοχαγός. ('Ακούσθε!).